

Prawosławny Punkt Duszpasterski
pw. św. męcz. archim. Grzegorza (Peradze)

Biały Anioł

Nr 3 (14)

18 stycznia 2009 r.



XXXI NIEDZIELA PO PIĘDZIESIĄTNICY

Św. Atanazego Wielkiego i św. Cyryla, arcybiskupów Aleksandrii

Ewangelia według św. Łukasza (18, 18 – 27)

W owym czasie zapytał Jezusa pewien zwierzchnik: «Nauczycielu dobry, co mam czynić, aby osiągnąć życie wieczne?» Jezus mu odpowiedział: «Czemu nazywasz Mnie dobrym? Nikt nie jest dobry, tylko sam Bóg. Znasz przykazania: Nie cudzołóż, nie zabijaj, nie kradnij, nie zeznawaj fałszywie, czcij swego ojca i matkę!» On odrzekł: «Od młodości przestrzegałem tego wszystkiego». Jezus słysząc to, rzekł mu: «Jednego ci jeszcze brak: sprzedaj wszystko, co masz, i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie; potem przyjdź i chodź ze Mną». Gdy to usłyszał, mocno się zasmucił, gdyż był bardzo bogaty.

Jezus zobaczywszy go takim rzekł: «Jak trudno bogatym wejść do królestwa Bożego. Łatwiej jest wielbłądowi przejść przez ucho igielne, niż bogatemu wejść do królestwa Bożego». Zapytali ci, którzy to słyszeli: «Któż więc może być zbawiony?» Jezus odpowiedział: «Co niemożliwe jest u ludzi, możliwe jest u Boga».

List św. Apostoła Pawła do Kolosan (3, 12 – 16)

Bracia! Jako więc wybrańcy Boży – święci i umiłowani – obleczcie się w serdeczne miłosierdzie, dobroć, pokorę, cichość, cierpliwość, znosząc jedni drugich i wybacząc sobie nawzajem, jeśliby miał ktoś zarzut przeciw drugiemu: jak Pan wybaczył wam, tak i wy! Na to zaś wszystko przyobleczcie miłość, która jest więzią doskonałości. A sercami waszymi niech rządzi pokój Chrystusowy, do którego też zostaliście wezwani w jednym Ciele. I bądźcie wdzięczni! Słowo Chrystusa niech w was przebywa z całym swym bogactwem: z wszelką mądrością nauczajcie i

napominajcie samych siebie przez psalmy, hymny, pieśni pełne ducha, pod wpływem łaski śpiewając Bogu w waszych sercach.

Rozważania niedzielne

Posłuchajmy W dzisiejszej Ewangelii spotykamy człowieka, nazwanego dostojnikiem, który zadaje fundamentalne, jakże bliskie nam wszystkim pytanie: „co dobrego mam czynić, aby odziedziczyć żywo wieczny”? Jezus zaś odpowiedział mu: „Czemu nazywasz Mnie dobrym? Nikt nie jest dobry, tylko sam Bóg. Znasz przykazania: Nie cudzołóż, nie zabijaj, nie kradnij, nie zeznawaj fałszywie, czcij swego ojca i matkę”. W tych słowach Chrystus wyraźnie odwołuje się do Dziesięciorga Przykazań.

Syn Boży wskazuje, że przykazania Dekalogu nie są sztywnymi wielkościami i katalogiem norm etycznych, ale żywym świadectwem wiary, której warunkiem koniecznym jest odpowiednie ukierunkowanie się człowieka wierzącego na Boga. Chrystus nie podważa i nie znosi Dekalogu, ale podkreśla, że Stare Przymierze znalazło swoje spełnienie w Nowym. Przykazania pozostają ciągle te same i zachowują swoją ważność. Chrystus nadaje im jednak nowy sens i nowy wymiar, który jest bardziej odpowiedni dla człowieka, który pragnie być nie tylko sługą, ale także przyjacielem Boga. Nakazy i zakazy nie są celem samym w sobie, lecz służą człowiekowi w urzeczywistnieniu jego powołania stania się przebóstwionym.

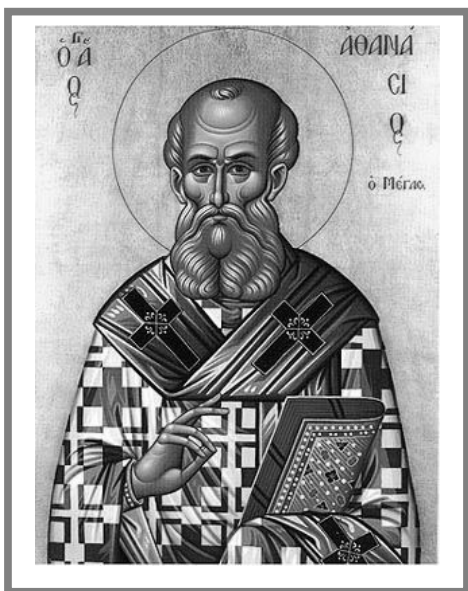
Boże przykazania służą człowiekowi w podejmowaniu słusznych decyzji, umożliwiają zachowanie godne człowieka. Dlatego Chrystus, na wyznanie dostojnika zapewniającego o wypełnianiu Bożych przykazań odpowiedział: Jeśli chcesz być doskonały, pozabądź się wszystkiego, co wiąże cię z tym światem, „sprzedaj co posiadasz i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie”. Chrystus dodaje jednak: „Potem chodź i naśladuj mnie przyjdź i chodź za mną”. W tych słowach wskazuje, że miłość bliźniego staje się doskonała dopiero wtedy, jeśli towarzyszy jej miłość do Boga. I to, drodzy bracie i siostry nadaje rytm Prawu Bożemu, którym jest Dekalog. Bez miłości do Boga, bez pierwszego przykazania, które mówi: „Ja jestem Pan, Bóg Twój, nie będziesz miał innych bogów przede mną”, Dekalog może być uważany za kodeks norm etycznych, regulujący relacje międzyludzkie. Dla nas, prawosławnych chrześcijan nie jest jednak i nie może takim się stać, gdyż wg słów samego Syna Bożego, streszcza się on w dwóch przykazaniach: miłości Boga i miłości bliźniego, miłości nie jakiegoś tam boga, lecz Tego Jedynego w Trójcy Boga naszego, Ojca i Syna i Świętego Ducha, którego wyznajemy.

Pracujmy zatem wytrwale nad swoim zbawieniem! Gromadźmy potrzebną do tego łaskę Ducha Świętego. Nie zadowalajmy się minimalizmem

duchowym, lecz z wiarą, miłością i nadzieją w sercu wstępujemy do Tego, który Jedyńy jest Dobry i w którym znajdziemy ukojenie i spokój. Nie ociągajmy się w drodze ku Chrystusowi!

Ks. Artur Aleksiejuk

Święty Atanazy Wielki



Św. Atanazy Wielki urodził się w roku 295 w chrześcijańskiej rodzinie, w Aleksandrii w Egipcie. Jego imię - Atanazy - znaczy: „nieśmiertelny”. Młodość Atanazego przypadła na czas krwawych prześladowań chrześcijan, głównie za panowania cesarza rzymskiego Dioklecjana (297 - 313). Przykłady chrześcijan wiernych Chrystusowi mimo zadawanych im cierpień umacniały Atanazego w wierze. Zdobył on gruntowne wykształcenie hellenistyczne, znany był ze swojej wielkiej wiedzy w naukach klasycznych, potrafił także czytać i pisać w języku koptyjskim. Duży wpływ na Atanazego miał św. Antoni, którego był uczniem i przyjacielem.

Okolo roku 318 św. Atanazy napisał dwa małe dzieła apologetyczne-teologiczne: *Przeciwko poganom* i *O wcieleniu Słowa*. Zapewne już wtedy był diakonem i osobistym sekretarzem biskupa jego rodzinnego miasta Aleksandra. Towarzyszył swojemu biskupowi na I Soborze Powszechnym w Nicei w roku 325. Tam dał się poznać poprzez swoją mądrość i odwagę. Odważnie występując podczas obrad soborowych przyczynił się do potępienia nauki Ariusza, który zaprzeczał bóstwu Jezusa Chrystusa.

Po śmierci biskupa Aleksandra w roku 328 wybrano Atanazego, mimo knozań arian i melecjan (byli to rygorysty potępiający tych chrześcijan, którzy okazali słabość podczas prześladowań Dioklecjana), na biskupa i patriarchę Aleksandrii. Zaczął się wówczas bardzo trudny czas pasterskiej posługi nowo obranego patriarchy. Arianie wszystkimi możliwymi sposobami starali się usunąć prawowiernego pasterza Aleksandrii z jego biskupiej stolicy. Na 47 lat biskupstwa był on pięciokrotnie na wygnaniu, łącznie przez 17 lat.

Św. Atanazy zmarł w nocy z 2 na 3 maja 373 r. Św. Grzegorz z Nazjanzu wygłosił ku jego czci wspaniałą mowę, a św. Bazyli Wielki nazwał go jedynym obrońcą Kościoła w czasach, gdy „szalał” arianizm.

Na V Soborze Powszechnym, który odbył się w Konstantynopolu w roku 553, zaliczono św. Atanazego do grona nauczycieli Kościoła.

Terminy nabożeństw

W tym tygodniu w naszej cerkwi będą sprawowane następujące nabożeństwa:

- **24 stycznia** (sobota)
Całonocne czuwanie – godz. 18.00.
- **25 stycznia** (niedziela)
Święta Liturgia – godz. 10.00.

Serdecznie zapraszamy!

Adres: 00 – 544 Warszawa, ul. Wilcza 31, <http://www.liturgia.cerkiew.pl>

Nr konta: 33 1240 6074 1111 0010 2337 3609.

Redaktor odpowiedzialny: ks. Artur Aleksiejuk, nr tel. – 603037770.